

Дето Роба-царъ царува,
 Да ѝ вземе маргаръ-зрънце,
 Дето свѣти като слънце!...
 Да прехвъркне три гори,
 Дето огненъ боръ гори,
 А у него гнѣздо свила,
 Пѣе птица огнекрила.
 Да ѝ вземе три пера,
 Дето пишатъ огнь думи,
 И отъ златната гора
 Да донесе златна шума!...
 Който дойде най-напредъ,
 Той ще бжде царски зеть!“
 Момъкъ съ момъкъ се пригръща.
 Тръгватъ — никой се не връща.
 Царъ извадилъ остъръ мечъ,
 Гледа татъкъ надалечъ,
 Сетне гнѣвенъ погледъ мѣта:
 — Азъ ви казахъ по-напредъ —
 Ето никой на земята
 Не ще стане царски зеть!“
 Предъ Салтана, царъ великъ,
 Азъ изскачамъ въ сжи мигъ.
 — Царю, — казвамъ, — царъ честити!
 Позволи ми тоя часъ
 Тия дѣла страховити
 Самъ саминъ да свърша азъ!
 Царътъ малко се навежда
 И презрително поглежда:
 — Три азъ искамъ чудеса
 Да извършишъ на часа, —
 Кой изпълни ги — добре,
 Не изпълни — нека мре!...
 Тръгвамъ гордо, тръгвамъ смѣло
 Да изпълня мойто дѣло.
 Три морета азъ преплувамъ,
 Дето Роба-царъ царува,
 И ѝ взирамъ бисеръ-зрънце,
 Дето свѣти като слънце;
 И прехвърквамъ три гори,
 Дето огненъ боръ гори,